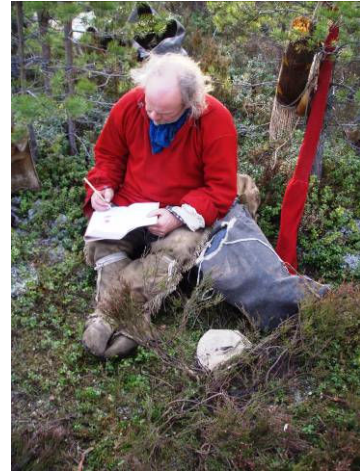

Wolf Pack Track 2009

Atta dagar och sju nätter i den Värmländska vildmarken.

Sista veckan i april 2009, efter många månaders förberedelser av hästar, utrustning, mat mm. gick den äntligen av stapeln, Wolf Pack Track. Följande textmassa består i första hand av Charlie Blomqvists spretiga vildmarksprosa ackompanjerat av teckningar och skisser av densamma. Vi andra fyller i under rubriken "kommentar från övriga". Fler bilder finner du på SMM-sidan under "Gallery" i menyraden.

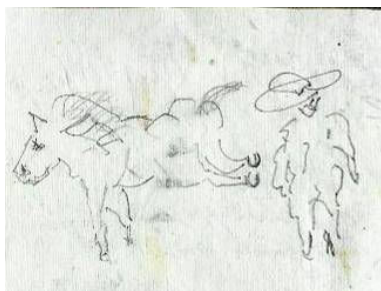
Fredagen den 24/4-09

Jag skodde min mula när vitsipporna letade sig fram mot den varma solen. Vi var medvetna om att våra fyrfotade vänner var välkodda inför nästa ritt genom de Värmländska skogarna och bergen mot Norge. Annars skulle resan taga slut alldeles för tidigt.

Kommentar från övriga:

Hela gänget bestående av Charlie, Mike, Rickard och Sebastian samlades hos Charlie för en dags granskning, vägning och förberedelser inför den kommande ritten som fått namnet "Wolf Pack Track". Inledningsvis skedde den efterlängta, och vid detta läget fastställda traditionen med utbytet av gåvor. En obetalbar syn var att bevittna en uppfylld och övertygad Rickard då han kastade tändaren åt h-te till förmån för sitt nya tändstålsskit.

Lördag 25/4-09

Zeb fick smaka bakspark av sin lånade häst, en lärkaka blev resultatet. Lektionen blev; gå aldrig bakom skrämmd häst när den sadlas.

Väl på trailen gick det efter en liten stund mycket bra, alla skötte sig utmärkt. Vi fick snart smakprov på den värmländska naturens skönhet. Ritten till första lägret blev bara några timmar, men den kändes befriande. Hästarna och Daisy blev väl tillfreds efter att vi hämtat utlagt hö och serverat.

Lägret blev spartanskt men det blev varmt, rökpipor och ekkaggen kom fram, tilltugg likaså. Det småsnackades väl till natta.

Kommentar från övriga:

Vi lämnade Charlie lastade med hästar, mula och packning vid sjutiden. Vi anlände till Råby (någon mil söder om Torsby) vid lunchtid. Djur och packning lastades av och hästtransporter och bilar kördes upp till Peter vid vårt slutmål, Packstation Högfall.

Väl tillbaka hos Åsa i Råby var vi snart uppe i sadeln och på väg. Vi var då sex ryttare, ovan nämnda samt Åsa och Kent.

Lägret hamnade i kanten på ett äldre hygge. Mike och Zeb (a.k.a. Char, a.k.a. Sebastian) begav sig till vad som troddes vara närmsta vatten med canvashinkar och plåtkittlar.

Resultatet var dygt men fullt drickbart för kreaturen.

Söndag 26/4-09

Morgon klar och fin, plusgrader. Vi vaknade av att orrtupporna tyckte det var dags att dansa och spela, luften var klar och sval. Kändes skönt att kunna ge våra hästar lite gott inför dagens tripp.

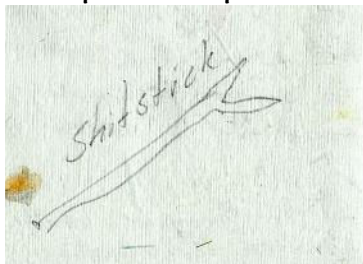
Frukosten var som vanligt god med grönt the och fläsk. Nu var det tid att sadla så att

efter en stund kunna lasta. Kent blev förmodligen ett fall för sockerfall så en extra ranson med El Popular och en canteen med vatten ska nog göra susen, dagen får avgöra. Tack och lov, Kent kvicknade till och det rulla på upp och ner, mest upp, mycket upp.

Daisy blev ganska trött, men väl framme i nya lägret kunde hon lägga sig. Charie gick lös och kollade upp ungdomarna. Zeb tog ett dopp i den närliggande tjärnen vilket han lovat. Vädret har blivit något mulet och en svag bris gör att det är skönt att ha lä. Tankarna om det här med att trakterna är vargtäta är nog ingen överdrift, för vi har sett mycket tydliga spår efter gråben.

Framåt kvällen infann sig ett behagligt lugn. Det småfixades med utrustning, hästarna borstades för att få bort svett från föregående pass.

Kvällen blev pokerhagen Rickards. Jag, Mike och Zeb gick till utkiksplatsen på Gräsberget. Vandrigen till en utsikten var

ansträngande men mycket väl värd. Hittade även en slagen tjäderhöna och älgskit till en hel armé. Sen blev det natta. Lite småmulet men skönt.

Elden värmdde gott en kväll som denna.
God natt!

PS. Diskussionen flöt över till den berömda skit-pinnen* vs. mossa.
DS.

Kommentar från övriga:

Inget övrigt att tillägga.

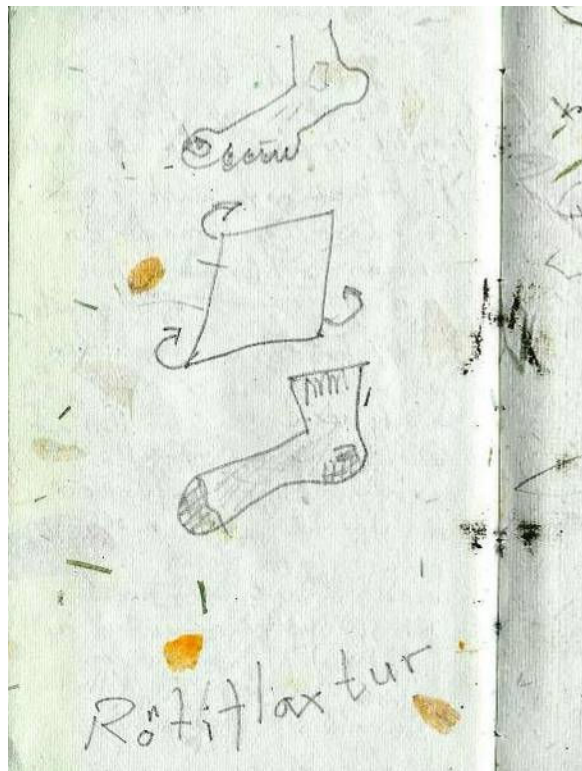
* Skit-pinne= En pinne någorlunda underligt utformad som enligt sägen sägs ersätta toa-papper. Upphovsman: Rickard Skog. Funktion/Utseende: I läget okänt.

Måndag 27/4-09

Vaknade tidigt och gjorde en eld. Ja, ja, natten har varit spännande. Daisy tog sig lös och kom in där jag låg och sov. Hon blev skrämmd vilket resulterade i att hon gick på mina ben och när jag reste mig upp kom ett par sparkar mot min överkropp med träffar som resultat. Allt gick bra, men nog blev jag mörbultad.

Hade lite tingelingtid *varpå Rickard vaknade. Vi fick ett gott snack, ingen sa något ☺. Tystnaden en morgon i vildmarken har nämligen sitt eget språk.

Sebastian kom till morgonbrasan med huvudvärk, när Rick stolt berättade att dyslexi är perfekt, för han hade minsann aldrig haft huvudvärk. Tänkvärt!

Vi bröt lägret och red ner och lämnade Kent och Åsa enligt planerna. Sedan blev det en lååång dag med bl.a. brobygge, hugga rent så att ridväg blev till, forsla hästar och packning var för sig, vilket säkert tog 3 timmar för 500 m, men säkerhet är alltid No. 1. Daisy har en otrolig förmåga att hålla oss alla vid gott humör.

Vi hittade en utmärkt lägerplats där vi slocknade som stearinljus i storm. Fotlappar med raggisar är makalöst varmt om natten.

Kommentar från övriga:

Tuffaste dagen under hela ritten. Helvetes-måndagen kallad.. eller som trappisarna skulle sagt: "Hell-ride". Dyhåll, kälskadade vägar och snårskog var viktiga ingredienser. Daisys svanskappa visade sig skava, och när denna avlägsnades gled packningen fram och jorden började skava i främre benvecken. Vi fick improvisera ihop en baksele av Charlies bälte och medtaget mockasinskinn. Detta kombinerades med "noon rest" mitt på Hovfjällsleden.

Den nya selen hjälpte bitvis, men när det lutade för mycket utför fick vi helt vackert packa om, vilket blev ett stående inslag under resten av ritten. Övning ger färdighet, Charlie och Char blev snabba som attan.

Dagens höjdpunkt var när vi efter ett par timmar i sadeln började lida av den kvalmiga luften. Mike räddade situationen genom att springa fram och tillbaka med sin sargade bleckmugg till en närliggande bäck vars vatten friskade upp våra trötta hjärnor.

Ovan nämnda lyft tog mycket riktigt tre timmar, men kan inte ha varit mer än trehundra meter. Det var mörkt, vi var dyngsvetta av släpande av hästar och packning över myr och stenar. Vi tvingades vid halvelvasnåret inse att vi inte skulle komma fram till dagens förutbestämda cache*. Vi fick helt enkelt slänga oss i blåbärsriset med varsin näve pemmican medan hästarna fick nöja sig med blåbärsris.

Summa summarum, den kanske mest minnesvärda dagen, då vi verkligen sattes på prov både som individer och som grupp. Resultatet var strålande, vi är sannerligen ett järngäng i vått och torrt, bokstavligen!

Dagens Rickarduttryck: Rötiflaxtur

* Tingelintid/tingelingstund = kulturell stund, såsom vid inmundigandet av eldvatten med lillfingret i vädret eller själavårdande stund i ensamhet.

* Cache = depå, förvaring av förnödenheter, ofta säkrad genom placering i träd eller under mark.

Tisdag 28/4-09

Rick den storken var uppe tidigt och rekade vägen förbi sjön där han hade en egen tingelingstund när Benny Bäver stack upp sitt huvud ur sjön och försvann med ett plask. Vi kom snabbt iväg och red förbi sjön där bävern än en gång såg till att allt gick rätt till. Vi kom ganska

snart till vårans hästmatdepå där våra vänner fick gräs av bästa kvalitet, och vi själva fick vår frukost. Sen bar det iväg. Humöret och tempot är på topp hos alla. Vi stötte dock på patrull när vi skulle ta toppstigningen på Hovfjället. En myr kastade om våra planer. Trots detta lilla nederlag kom vi fram till ett perfekt läge för läger. 70x70 m gräsäng där åter igen hästarna fick gå loss på de små gröna tuvorna.

Zeb fixade mycket välsmakande måltid, helt i 1839 års anda. Hästarna står på picket line, solen smyger ner idag också och den är nästan lika vacker som min Trine där hemma. Nog vore det gott med en kram nu men tanken får räcka men det ska kramas när jag kommer hem, räkna med det.

Det snackas och byts erfarenheter runt kvällselden, så nattinatt.

PS: Det diskuteras om att tillverka en trailpussy???* DS:

Kommentar från övriga:

Känslan av att kunna ge våra trötta och hungriga fyrbenta vänner mat efter den föregående dagen kändes fantastiskt. Det ska inte förnekas att känslan var den samma när kitteln äntligen lyftes av elden och vi äntligen fick fylla bukarna med varm mat. Fösta riktiga målet sedan avfärd från Råby.

Under den fortsatta ritten upptäckte vi snart att vi nog skulle behöva lägga ytterligare en dag på trailen än planerat. Alla var nedstämda över detta... Bara skojar, alla blev överlyckliga att kunna skjuta civilisationen ytterligare en dag bort. Beslutet väl taget kunde vi med ro låta hästarna tugga gräs i sina hobbles, även denna gång utan att nå dagens förutsatta mål.

*Trailpussy = grabbigt uttryck för det närhetsbehov en ritt som denna väcker.

Onsdag 29/4-09

Vaknade väl utsövd, Rickard hade precis kommit upp också. Det blev lite the och stekt fläsk varpå vi lade lite torkade äpplen i flottet, smakade smaskens.

Väl uppe i sadeln red vi ca. 4 timmar där vi hade för avsikt att stanna vid en fors, för det blir nära till fantastiska bävervatten.

Nu är lägret fixat, mat på gång. Tyvärr har jag tappat min kniv, förmodligen för att jag fick ta den ur bältet till Daisys baksele.

Alla sitter och bara är. Senare planeras en tripp med fällor till bävervattnet. Fiskerevar ska ut, men nu blir det dags att bygga vind och vattenskydd, det duggar.

Regnskydd kom upp i racerfart, och under med

all packning så det förblir torrt. Det blev middag bestående av älggryta med ris och torkad frukt, nybakt bröd med 2 stekpannor som ugn, den ena som lock toppad med glöd. Brödet blev både gott och vackert.

Efter maten stack jag Mike och Zeb och satte fällorna. Vi drog därifrån när vi hörde ljud. Väl tillbaka i lägret blev det bäversup, skitsnack och många goda skratt. Vi har lyckats med att få ihop ett järngång.

Rickard hade agnat med fläsk på fiskekrokarna. Skrattandes, var han rädd att få en "hundjävel på kroken!"

Kommentar från övriga:

Charlie var troligen den enda som var utsövd. Tros dock ha att göra med en viss pulserande dröm denne hade under natten.. vilket för övrigt nämndes och visualiserades många gånger vid lägereldarna resten av veckan. Chars häst, Panchito* spenderade nämligen natten med att banka och gräva med hovarna. Ett ljud tämligen svårt att ignorera.

Detta var den hittills kallaste dagen, fram tills detta var vädret lämpat för juli månad snarare än april. Vilket faktiskt var skönt som omväxling. Kvällens läger låg som Charlie nämner på en fantastisk plats bland glest vuxna furor med närhet både till Manglidälven och en liten klar bäck där vi hämtade vatten. Det var gott om fina torrakor till ved, och backen lämpade sig väl för eldstad. De tjugo minuter det regnade var den enda skur vi upplevde på åtta dagar, i april och gav upphov till den enda form av tak som täckte våra huvuden under ritten.

* Panchito; vars egentliga namn uttalas "chin chin kå" fick snabbt byta namn efter den polle George Ruxton red under sin resa genom Mexiko och Klippiga Bergen 1846-1847.

Torsdag 30/4-09

Vaknade av att Buck, våran traildog, var otroligt kärvänlig. Efter att vi båda pissat in reviret lite till gick vi till kojs igen. Buck blev lite extra omstoppad med en filt vilket uppskattades. Jag saknar mina egna hundar, men dom är hos någon jag sknar ännu mer en morgon som denna. Man kan höra hur skogen vaknar med fågelkvitter, sporadiska "pling" från hästarnas klockor, vilket vittnar om att allt är lugnt, och som en jämn trygg grummelton från den närliggande forsen. Viken morgon.

Micke och Zeb gick iväg för att kamma noll i våra fällor, men vad gör det. Dessa fantastiska skogsarverkare har ju även en social gemenskap med familj och vad är det

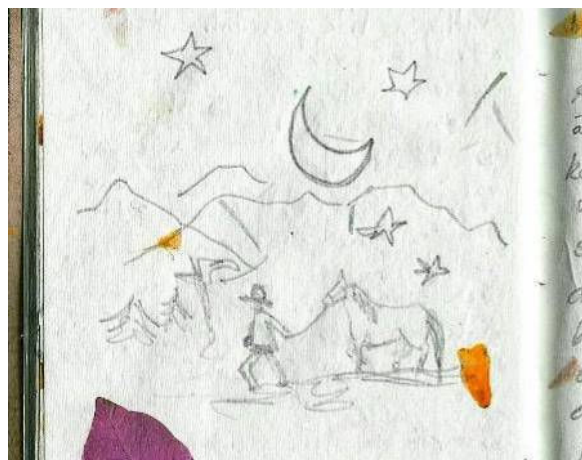

som gör att vi alltid tror vi gör rätt. I lägret bakades bullar med krossad choklad i som fylldes med flottet från det stekta fläsket. Tur man är straight annars jag väl fått en kyss ☺.

Vi bestämde oss för att hästarna skulle vara befriade från arbete, vilket medförde att vi själva fick gå upp till den cache där vi lämnat friskt hö ock korn. Det var det minsta vi kunde göra. Dom har ju burit oss en bra bit upp i bergen.

Äntligen lite personlig tid, vilket är viktigt. Tog en liten promenad till den närliggande forsen där alla kläder åkte av, för här skulle tvagas. Det var väl inte speciellt varmt att tvätta familjelyckan i detta vatten då det på andra sidan låg både is och snö, men så är det. Strumporna, kroppen och snoppen skall vara rena, det lärde jag mig redan som lite knodd. Att stå där nere som gud skapat mig och veta att jag kommer lämna denna jord precis lika naken, får i alla fall mig att försöka göra något vettigt däremellan. Att vara ute och känna närheten till naturen, veta att man är välkommen hem till sin kära, är i mina ögon vettigt. Vilken lycka går att köpa?

Senare på eftermiddagen blev Nisse inlotsad av Rickard till lägret. Nisse är en lokal outfitter och kollega med Peter. Brödet var bakat, köttgrytan varm så "if ya dont like it, dinner is over". Kvällen blev intressant då Nisse var en hejare på att berätta om traktens folk och historia.

När kortleken kom fram visade Panchito symptom på foderstrupsförstoppning, så det var bara att sätta igång att gå i skift med henne. När det lugnat sig blev det God natt!

Kommentar från övriga:

Riktigt skönt med en "ledig" dag. Tråkigt med den dåliga fångsten dock, energin fick läggas på annat. Char testade sina timmermanskunskaper och tillverkade en paddel av en torrfura. Mike lappade mockasiner. Rickard vågade äntligen ge vårt tidsenliga kaffe en chans, och blev redan på första försöket en hejare på att rosta kaffeböner. Numera är snabbkaffet ett minne blott!

På kvällen togs ett stort beslut. SMM har nu ytterligare en medlem, Richard Skogh, ökad månskensbonde från Habo och numera begynnande mountain man vars kunskaper han haft längre än de flesta.

Dagen skulle i efterhand kunna sammanfattas som gourmet-dagen. Charlie, vår ständige trail-kock bjöd på den ena spännande anrättningen efter den andra. Bakverk på bakverk serverades, och vem kunde anat att russin med pepparsås var en delikatess!

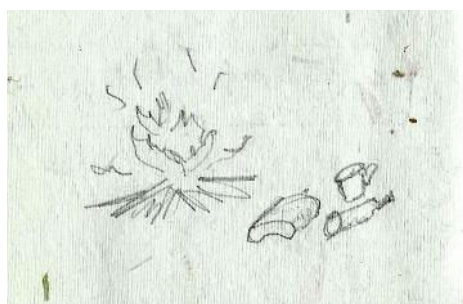
Fredag 1/5-09

Efter en relativt kall natt vaknade i alla fall jag hyggligt utsövd, brasan "var på" eftersom Rickard var frusen. Nisse gick i sin egen takt och småmyste med att vattna sin häst mm. Snart var det full rulle på alla så packningen och vindskydd revs och stuvades på sin plats medan brödet gräddades färdigt. Frukosten

blev spartansk men uppskattad då alla var hungriga och lite frusna.

Vi var strax på trailen med Nisse på frontposition som guide över fantastiska vidder. Ritten vara ca 4 timmar med ett litet break med piprök som inslag. Väl framme vid Mangensjön fick hästarna sina picket lines och Zeb och Mike en tvagnings i sjön. Rick fixa kaffe och jag vid pennan. Nisse bara va'. Vi tog en liten tupplur vid stranden. Solen sken var lika intesivt som paddornas sexliv. Nu var det dags för mig att fixa till hygien, vilket är av största vikt anser jag. Man blir skitig, svettig och jävlig när man färdas med häst på detta vis under en längre tid. Att man medvetet vill vara skitig med risk för sjukdomar är nog i min värld ganska otroligt. Nu sitter vi och väntar på att maten skall bli färdig.

Rickard kom frågande med min water canteen och sa "den hängde där på ena björk. skulle den de?". Saken var att den hängde där för att insamla vårens första björksav. Den var söt, ren och bara god. När man nu en kväll som denna bara hört tystnaden i grygt en vecka försöker att sammanfatta den här typen av leverne blir mitt svar enkelt. Det är som vaniljbalsam för själen. För räknar man rikedom i pengar är man otroligt fattig.

Ännu en kväll med tystnad som det största inslaget, kanske rent utav lite sorglig för vi visste att nästa anhalt blev civilisationen.
Nattvi

Kommentar från övriga:

Underbart väder, igen! Nisse fick ut oss på ett par riktiga kalasstigar där vi vid en kort halt hörde något klappa.

"Va aer ni for eina? Aer ni sonna dar trappers?"

"Jo, precis! Hur visst du det?"

"Ja kommer from Hollant, där har vi sån rendezvous."

Vi misstänkte ursprunget redan då vi såg hans enorma träskor som klapprat, men vad är oddsen att möta en rendezvouare mitt i den värmländska skogen!

Lägerplatsen låg vackert men kontroversiellt med tanke på vår annars tidsenliga ritt. Det visade sig trots ett par glasfiberbåtar och en besökare eller två utifrån vara en bra plats för trötta och skitiga trappers.

Lördag 2/5 2009

Efter att ha somnat in i sin bedroll i den svarta majnatten hördes plötslig något. Hästarna levde om och Buck började morra misstänksamt. Det kom något närmare, och där mitt i natten stod Peter, en Outfitter och god vän leende. Han hade ridit ner mitt i natten med en extra packhäst nyss hemkommen från Danmark för att sammanluta i sällskapet.

När morgonfågeln började låta tyckte jag att det var dags att stiga upp. Men väl uppe och framme vid elden stod Nisse, Peter och Rickard och småpratade om den kalla natten. Peter bjöd på en dragnagel enligt dansk tradition, bestående av akvavit. Den värmdes ända ner i tårna.

Micke och Zeb var uppe de också inom kort. Morgonbestyren började som vanligt med varmt the eller kaffe, sedan lite av gårdagens middag som frukost, det var ok.

Hästarna packades och färden började med Peter och hans hästar i täten, för det var ju på hans bakgård vi var nu. Han kunde sina stigar och berg som sin egen ficka och vi fick en otrolig naturupplevelse. Jag tror att alla hade lite av en kluven känsla av att lämna detta bekymmerslösa tillstånd till en vardag fylld med mästen och klockor. Men livet är ju färskvara så man får njuta av det som bjuds för stunden för den kommer inte tillbaka.

Allt gick som planerat och vi kom fram till Packstation Högfall där Peters fru och besökande vänner från Danmark välkomnade oss tillbaka. Det blev avsättning, ombyte till vanliga kläder med skor vilket kändes märkligt, packning av saker. Peters fru hade gjort en fantasiskt god chili och kaffe, the med gott kaffebröd som fann sin väg ner till våra smått skrikande magar. Det småpratades en del tills vi till slut fick lastat våra hästar och bege oss söderut och hem till våra nära och kära. Men glöm inte att;

Gud är god, men hästen får du binda upp själv!

Kommentar från övriga:

En sorgens dag för ett gäng som trots allt har ett förhållandevis modernt liv att återvända till. Ett faktum som genomsyrade alla.

Peter var dock på gott humör och drog som sagt med oss på en otrolig tur genom snår och till synes stiglösa marker. Nisse lämnade oss halvvägs denna dag, men bara tillfälligt.

Det underbara, som alltid, tog slut på tok för kvickt. Det var förvisso en riktig höjdaravslutning. Så med mätta magar och tunga sinnen satte vi oss i våra bilar och påbörjade färden mot Hova och Ranch Blomquist. Diskussionen i bilen gick mycket kring hur i hela friden vi skulle överleva återkomsten till människobyn.

Dagens Rickarduttryck; efter att ha smakat på akvaviten, "Ja trodde de va drickebrännvin! Så va de snaps!"

Stort tack till alla som gjort denna ritt möjlig!

Peter Vester med familj

Nisse Nilsson

Åsa Wikberg med familj

Trine Albrecht

Rudi Scheler

Magnus Eriksson

Anders Backman

Marika Lådö